

**Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D.
Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici**

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. III. Respondetur ad fundamenta opposita.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73455](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73455)

ergo etiam ut specificè sumpta pro suo constitutivo agnoscit esse. Quod nam esse? esse, inquam, irreceptum, fontalissimum, actualissimum, ut sic loquar, perfectissimum, uno verbo, esse à se.

§. III.

Respondetur ad fundamenta opposita.

13. **A**d testimonia ex S. Doct. adducta Resp. Per illa Doctorem Angelicum velle, quod essentia sit prior quam esse; sit ratione distincta ab esse, prioritate & distinctione fundatâ solum in imperfecto modo cognoscendi, & supra distinctionem virtuales extrinsecam, non autem fundatâ supra distinctionem intrinsecam (de quibus inf.) unde pariter patet, quid dicendum sit ad argumentum inde deductum: quod præsupponit essentiam jam constitutâ adæquatè cum fundamento intrinsecò & ex parte rei conceptâ, illam non constituit, conc. quod præsupponit constitutâ inadæquatè, cum fundamēto solum extrinsecò, & ex imperfecto modo cognoscendi, nego maj. & sic distinctâ min. nego consequent. Rursum: Constitutum essentia non potest esse virtualiter & ratione distinctum ab essentia, virtualiter intrinsecè conc. extrinsecè nego: ratione ratiocinatâ ex fundamento intrinsecò conc. extrinsecò, nego. ex quo nequaquam sequuntur conceptus objectivi adæquatè distincti.
14. Ad 2. nego majorem & minorem probationis: cujus alteram probationem distinguo: sub quâ ratione duo conveniunt, sub illa non distinguuntur; si conveniant tam formaliter, quam virtualiter, tam secundum conceptum explicitum, quam implicitum, concedo; secus nego: sed in prædicatis transcendentibus, e. g. afeitate, conveniunt natura & attributa DEI, formaliter & implicitè, concedo; virtualiter & explicitè, nego min. & consequentiam.
15. Ad 1. instantiam: dist. causalem antec. Ideo homo non differt à bruto per rationem animalis, quia in illa convenit cum bruto, uti nec substantia differt ab accidente per rationem entis &c. quia convenit tanquam in prædicato potenciali, generico, contrahibili, concedo; tanquam in prædicato summè actuali, & contrahente, nego antecedens & consequentiam. Unde patet manifesta disparitas inter rationem animalis respectu hominis, &

inter rationem afeitatis respectu attributorum: nam animalis quia nominat gradum & partem potentialem naturæ humanæ, est contrahibile per partem formalem perfectiorem & actualiorem: atqui esse à se nominat summam actualitatem actûs puri, quæ non contrahitur, sed formalitates sapientiæ, bonitatis, &c. DEO & creaturis analogicè communes contrahit ad esse divinum.

Ideo sic retorqueri potest argumentum: quia animal & ens nominant formalitatem potentialem, imperfectam, ideoque contrahibilem, nequeunt distinguere hominem à bruto, & substantiam ab accidente: ergo à contrario, quia esse à se nominat purissimam actualitatem, estque contractivum aliarum perfectionum ad esse divinum, bene potest distinguere & constituere naturam divinam.

Si contentiosè extorquere velis, esse à se pertinere etiam ad explicitos conceptus, & definitiones attributales. Respondet primò Magnif. Stadlmair lo. cit. & August. a V. M. hoc concedi posse de esse à se inadæquatè sumpto, prout solummodò dicit actualissimam perfectitatem lineæ particularis & attributalis; non verò de esse à se adæquatè sumpto, prout est formale complementum lineæ entitativæ & radicaliter omnium linearum. Respondet secundò Illustrissimus Reding loco cit. n. 13, quòd juxta communem Philosopherum subjectum ingrediatur definitionem proprietatum; cum igitur secundum nostrum modum intelligendi attributa divina comparentur ad divinam essentiam tanquam accidentia propria ad quæsi subjectum: ideo etiam divinam essentiam, & consequenter ejusdem essentia ultimam actualitatem, hoc esse esse à se debere ingredi conceptum & definitionem attributorum.

Ad secundam instantiam patet responsio ex pri. 8. mo dictis: nam quia esse ab alio est prædicatum potentialissimum, ideoque ineptum ad constituentiam aut distinguendam hominis naturam (cum omnis distinctio, differentia, constitutio ab actu proveniat) requirit gradus differentiales superadditos; ideoque inquirenti naturam hominis, ineptè respondes per esse ab alio: atqui esse à se dicit purissimam actualitatem non contrahibilem, sed contrahentem, ideoque DEUS ipse Moyfi Divinum nomen & quidditatem inquirenti non nisi per esse à se respondit: *sum qui sum.*

ARTICULUS IV.

*Utrum intelligere radicale, vel actuale sit constitutivum
Divinae essentia?*

S U M M A R I A.

1. Impugnatur intelligere actuale ex D. Th. eo quod non sit virtus radicalis intelligendi.
2. Quia objectum præsupponitur actui potentia.
3. Quia operatio præsupponit principium, à quo emanat.
4. Instantia de generatione activa Patris.
5. Instantia de relatione.
6. Instantia de gratia Sanctificante.
7. Instantia de beatifica visione.
8. Opponitur prioritas immaterialitatis.
9. Paritas scientia virtualiter distincta ab essentia.
10. Defenditur intelligere actualissimum ex S. D. per quem intelligere DEI est ejus essentia, & idem est intelligere & esse.
11. Ita DEVS est suum vivere, sicut suum esse & intelligere.
12. Intellectus & intellectum sunt idem omnibus modis.
13. Fundamentum ex ratione ultima actualitatis in linea intelligibili.

15. Ex